

ತಾರುಣ್ಯದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ
ಬೆಳಕು ಸೋಕುತ್ತಲೇ
ಅರಳುವ ಹೂವಿನಂತೆ
ಮುಖವರಳಿಬಿಡುತ್ತದೆ,
ನಗುವೊಂದು
ತುಟಿ ಚಿಮ್ಮುತ್ತದೆ,
ಕುಡಿನೋಟವೊಂದು
ಸಳಕನೇ ಮಿಂಚಿಬಿಡುತ್ತದೆ,
ಅಷ್ಟೇ ಏಕೆ - ಎಲ್ಲರೂ
ತನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿ
ಎಂದೇ ಕಂಬಕ್ಕೊರಗಿ ದೇಹ
ಬಿಲ್ಲಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ದೈಹಿಕ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಅಮ್ಮಂದಿರು
ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು.
ಮದುವೆಯಾಗುವಾಗ ಕನ್ನೆಯೇ ಬೇಕೆಂದು
ಹಾತೊರೆಯುವ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಬೋಧನೆಯನ್ನು
ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು
ಶಾಲಿನಿ ಜೋರಾಗಿಯೇ ವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ.
'ನೀನೂ ಅಮ್ಮ ಆಗಿಯಲ್ಲ. ಆಗ ನಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾಗತ್ತೆ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಸಂಕಟ' ಅಂತ
ಅವಳಮ್ಮ ತಣ್ಣಗೆ ಹೇಳಿರುವುದಿದೆ.

ಹರೆಯ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು
ಮಾಡುವ ವಯಸ್ಸೇ ಹೊರತು, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ
ಉತ್ತರಿಸುವ ಸಾವಧಾನದ ಸಮಯವಲ್ಲ.
'ಊಟ ಮಾಡಿದೆಯಾ ಮಗು' ಎಂದು
ಕೇಳಿದರೂ ಸಾಕು - ಬಾಣಗಳಂತೆ ಮರು
ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ತೂರಿಬರುತ್ತವೆ. ಅಮ್ಮನ ಕಾಳಜಿ
ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅತಿರೇಕ ಅನ್ನಿಸುವುದಿದೆ.
'ತನ್ನ ತಾರುಣ್ಯದ ವಯಸ್ಸಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನೂ
ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದೆನಾ?' ಎಂದು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು
ಒದ್ದಾಡುವ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಆಕೆಯ ಅಮ್ಮನ
ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನಮ್ಮ ಎಷ್ಟೊಂದು

ಬೇಜಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವ
ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಎದುರಾಗುವ ಫ್ಲಾಷ್‌ಬ್ಯಾಕ್ ಕಣ್ಣನ್ನು
ಒದ್ದೆಯಾಗಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ 'ಅಮ್ಮ ಎಷ್ಟು
ಒಳ್ಳೆಯವಳಲ್ಲವಾ?' ಎನ್ನುವ ಬೆಚ್ಚನೆ ಭಾವ
ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ತಾನು ಅಮ್ಮನಾದ
ಮೇಲೆಯೇ ತನ್ನಮ್ಮನ ಕಾಳಜಿ ಸರಿಯಾಗಿ
ಅರ್ಥವಾಗುವುದು!

'ಜಾಣೆ' ಸಂಕಲನದ ಕವಯಿತ್ರಿ, ನಿವೃತ್ತ
ಉಪನ್ಯಾಸಕಿ ಎಂ.ಆರ್. ಕಮಲಾ ಅವರು
ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಹದಿಹರೆಯದವರ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು
ಪ್ರತಿದಿನವೆಂಬಂತೆ ನೋಡಿದವರು. ಸ್ವತಃ
ಮಗಳನ್ನು ಆರೋಗ್ಯಕರ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ
ಬೆಳೆಸಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಗಳನ್ನು
ಗ್ರಹಿಸಿದವರು, ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟವರು. "ಕಾಲೇಜಿಗೆ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಬರುವ ಪಾಲಕರೆಲ್ಲರೂ
ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಅದಮ್ಯ ವಿಶ್ವಾಸ
ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. 'ಅಂಥ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲ
ಮಾಡುವವರಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮೇಡಂ.
ಓದೋಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಓತ್ತಡ ಹಾಕಿ' ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಅವರು ಆತ್ಮ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ,

